

Природа рідного краю

*Лежить моє на пагорбах село.
Мій Станіславчик рідний, серцю милий.
Де б доля не закинула мене-
Сюди я поверталась, як на крилах.
Яри вкривають квіти навесні
І пісню соловей співа у вітті...
Як не шукай, ніколи не знайдеш
Ти кращого за нього в цілім світі.
Росою умиваються поля,
Синюха свої води тихо плине...
Щаслива я, що є моя земля,
Моя свята маленька батьківщина.*

Я не випадково почала свою розповідь про природу рідного краю з вірша своєї матусі. До сказаного можна лише додати те,

що через село протікає невелика річечка – Суха Деренюха, яка ділить село навпіл і є правою притокою Синюхи. Природа рідного села вражає своєю красою і різноманітністю барв. Іноді можна знайти дивовижні квіти. Багато з них, особливо весняні першоцвіти, занесено до Червоної книги. Це ряст, проліски, первоцвіт дикі тюльпани, півники, ковила, сон-трава.

Сон-трава – квітка дивовижної краси. В народі її називають сонником, сон-зіллям, мабуть через те, що її квітки в негоді закриті, наче сплять. Існує повір'я, ніби покладене на ніч під голову сон-зілля породжує пророчі сні. В усіх слов'янських народів є легенди про сонне царство, які тісно пов'язані з вірою в чудодійні властивості сон-трави. Усі ці казки про сонне царство мають одну ідею: зимовий сон природи та її весняне пробудження.

Серед звірів можна зустріти зайців, лисиць, їжаків, козуль, диких кабанів.

Також у нас є багато різних птахів, але особлива моя любов-лелеки.

Лелеки.

(Етюд)

Десь років 10 тому, (матуся каже, що того року, як я народилася, а мені 10 років), на городі у сусідки баби Зіни на стовбі лелеки звили гніздо. Зі свого ганкуя дуже часто спостерігаю за ними. І вже не уявляю свого життя без їх клетку. За ними дуже цікаво спостерігати.

Якось до рідного гнізда повернувся з вирію весь виводок. Старий лелека щось голосно прокричав їм на своїй лелечій мові і знявся вгору. За ним піднялись всі. Перелетіли через яр і сіли на горі. Здавалось, що діти похнюпили голови, а батько так поважно походжав перед ними виховуючи. Потім всі знову знялись у небо, і батько повів своїх дітей в сторону Синюхи. Повернувся вже сам.

А якось почалась гроза. Я стояла і дивилась на лелече гніздо. Йшов сильний дощ і так жалко було дивитись на лельку. Раптом піднявся з гнізда лелека і став над лелькою, розправив крила і захистив її від дощу. От якби так люди...

А позаминого року чомусь не зміг літати один лелека. Всі полетіли на річку, а його залишили. Передцим вони довго "кричали" всі разом на нього, але він так і не зміг піднятись в небо. Спочатку він жив у нас на городі, а протім піднявся на дах і два тижні стрибав по дахах наших будівель. Я кидала йому на дах дрібну рибу, сипала зерно, наливала в мисочку воду.

За два тижні лелеки повернулись і мій лелека піднявся разом з ними в небо і полетів.

Лелеки прилітають на початку квітня. І я з нетерпінням чекала їх. Раптом, якось бачу : летять двоє лелек. Пролетіли над нашим будинком, покружляли і полетіли на болота. Я знаю, то був мій лелека.

А цієї весни лелеки так довго не прилітали. Я вже почала хвилюватися, адже в результаті екологічного лиха в Керченській затоці скільки птахів загинуло. І ось вранці 6 квітня я почувала такий рідний клекіт, і тоді повірила, що прийшла вже весна, що світитиме яскраве сонце, що світ буде с повнений радості і добра, адже до мене повернулися мої лелеки.

Мабуть в усьому світі немає скільки красивих квітів, як у нас, в Станіславчику. На березі річки, на луках, на схилах яру розцвітають щовесни квіти і милують око аж до перших морозів. Це ніжні, тендітні ромашки,

незабудки, сокирки, медунка, дикий мак, горицвіт, кульбаба, дзвоники, волошки, петрів батіг, гвоздика, калюжниця, конвалія, фіалка...

Про природу рідного краю можна розповідати дуже багато. Її краса багато віків вражала чужинців. Адже недарма наші причорноморські степи називають Бужська Швейцарія.

Яри, скали, степи, квіти, синє небо, яскрава зелень дерев...

Це моя земля, моя маленька батьківщина і я дуже люблю її!

